

Hồi 47**Ôm Hận Ẩn Cư Nay Nhận Tri Âm
Mòn Mỗi Tím Cừu Gặp Ngay Địch Thủ**

Lão khất cái đáp :

- Lão ăn mày ta tuy không phải là một trong Ngũ Lão nhưng biết rõ công lực của họ. Lão nói thật cho người, tiểu tử vì tình cố nhân lúc trước với Vân Không, ta hôm nay muốn thu hồi Chấn Thiên Lệnh.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Tôn giá cũng không phải là người có thể duy trì nó mà ?

Trong đôi mắt lão khất cái thoáng nét xa xăm. Lão cắn môi, một lúc nói to :

- Không sai ! Tiểu tử, người nói đúng. Lão hóa tử ta biết mình khó lòng kháng cự lại chúng.

Đồng Thiên Kỳ cười nói :

- E rằng tôn giá hôm nay khó thu hồi được lệnh này. Đồng Thiên Kỳ đã mang danh Huyết Kiếp Thủ, tịnh không muốn để cho bất cứ người nào gánh lấy trách nhiệm và hậu quả.

Lão khất cái nghe nói vậy phá lên cười lớn :

- Ha ha ha... Hảo ! Hảo ! Chúng ta không biết nói gì thêm nữa. Tiểu tử, người chuẩn bị đi !

- Tôn giá có hảo ý mà tới đây. Nếu tại hạ động thủ thì không khỏi mang tội phạm thượng. Trước tại hạ hãy chứng tỏ công lực của mình để tôn giá xem có đáng được giữ lệnh này không.

Nói rồi chàng quay người nhằm đóng đá vụn mà lão khất cái vừa tạo ra phát một chưởng hư không rồi nhanh chóng thu hồi. Vì động tác quá nhanh nên trong trường đấu chỉ có lão khất cái nhìn rõ.

Chỉ trong một cái chớp mắt, chàng phát chiêu như thế ba lần.

Quét mắt nhìn đóng đá vụn, mặt lão khất cái bỗng nhiên đại biến. Như không ghìm được nổi kinh dị, lão lảo lảo bắt thốt

- Hư không túy vật. Tiềm Long Thần Công đã luyện đến trình độ cảnh giới rồi Tiểu tử, người đã có duyên hạnh ngộ Long đầu chân nhân rồi ư ?

Chúng nhân còn chưa biết ý nghĩa hành động vừa rồi của Đồng Thiên Kỳ. Nghe lão khất cái nói vậy, mọi người nhìn theo hướng ánh mắt của lão, lúc này mới phát hiện ra động đá mà lão khất cái đánh vỡ đã dòn liền lại, trên đó nổi rõ ba hình bàn long chưởng ấn màu đỏ nằm theo dạng chữ "phẩm" lõm vào trong đá rất sâu nhưng trông vẫn sinh động như thật

- Ha ha ha... lão ăn mày ta hạnh vận rồi... Ha ha ha...

Tiếng cười của lão vang lên thật sảng khoái khiến mọi người đều ngơ ngác.

Dứt tiếng cười, lão khất cái đột nhiên cúi thấp đầu trong đôi mắt kèm nhem hiện lên nỗi buồn man mác, lão nói gần như thầm thì :

- Chấn Thiên Lệnh thất lạc năm năm, lão ăn mày này co vùi rứt cổ năm năm, vì tham mạng sống mà quên mất bằng hữu thật đáng thẹn với cố nhân. Năm năm chất chứa sầu hận trong lòng đến hôm nay mới có cơ tẩy rửa... Ha ha ha... tiểu tử nếu lão hòa thượng biết rằng Chấn Thiên Lệnh đang ở trong tay một thiếu niên có công lực còn cao hơn lão thì hồn thiêng nơi chín tuổi chắc phải yên lòng..

Đồng Thiên Kỳ nhìn vẻ mặt u oán của lão khất cái, xúc động nói :

- Nghìn vàng khó qua được người tri kỷ. Lão thiền sư tuy chết nhưng có người tri kỷ thế này ắt cũng vui lòng.

Địa Sát Lệnh chủ nhìn Vạn Thánh Nhất Tiên, nói bằng giọng vừa nghi ngờ vừa kinh ngạc :

- Ngũ Lão đã nhiều năm không xuất hiện trước võ lâm, ít nhất cũng hai mươi năm rồi. Lão đại của họ là Phật Tâm thiền sư. Người này chẳng lẽ là đệ nhất quái nhân "Thiên Tâm Quái Cái" ở Vũ Nội năm xưa ?

Vạn Thánh Nhất Tiên Nhan Ngọc Phong gật đầu nói :

- Tôi cũng nghĩ thế, nhưng không dám tin chắc vì người ta nói rằng người này đã qua đời. Hơn nữa, mỗi lần hành động nhất thiết phải có "Thiên Tâm Bích Ngọc Trượng" mang theo người.

Sau một hồi kích động, lão khất cái đã bình tâm lại. Lão vỗ nhẹ vào vai Đồng Thiên Kỳ nói :

- Tiểu tử, hiện tại thực lực của chúng ta tuy chưa bằng được chúng nhưng cũng đủ để liều một trận. Tiểu tử, đi nào, chúng ta đi tìm chúng ngay thôi !

Đồng Thiên Kỳ thấp giọng nói :

- Tôi nay chưa thể đi được, thêm nữa, tiền bối tuổi tác thế này mà lặn lội vào chốn giang hồ chỉ e...

Lão khất cái ngắt lời :

- Thôi đừng thốt ra cái giọng ủy mị của đàn bà ra nữa. Đi nào !

Đồng Thiên Kỳ nghiêm giọng :

- Vãn bối nói rồi, đêm nay chưa đi được.

Lão khất cái tròn mắt kinh dị :

- Tiểu tử ngươi nói lú lẫn gì thế ? Hay có chuyện mê tín kiêng kỵ gì đó chẳng ?

Lão chợt nhìn sang thấy bốn thiếu nữ đang lại gần dăm dăm nhìn Đồng Thiên Kỳ, vẻ mặt vô cùng lo lắng, liền sầm mặt nói:

- Lão ăn mày ta quên mất. Ngươi là một chàng trai trẻ, và họ quả thực rất đẹp

Trong lời nói hàm chứa sự mỉa mai.

Đồng Thiên Kỳ bình thản nói :

- Đồng mỗ ao ước được một gia đình yên vui đầm ấm, vì thế không muốn chứng kiến các thân hữu để mất nó đi.

Lão khất cái cười nhạt đáp :

- Gia đình này nhất định đáng ao ước hơn gia đình người rồi !

Đồng Thiên Kỳ hết sức nén ép nỗi sầu thương trong lòng, ngẩng mặt nhìn ánh chiều tà đang phủ xám không gian, thở dài nói rất khẽ :

- Song thân xương gủi núi hoang, tổ phụ táng thân đất lạ, nếu nói Đồng Thiên Kỳ cũng có gia đình thì chỉ là một chốn hoang tàn đầy mưa gió mà thôi !

Lão khất cái hồi hận nhìn thiếu niên, trầm giọng :

- Tiểu tử, nếu sớm biết thân thế của ngươi, lão ăn mày ta tuy là đệ nhất quái nhân trong Vũ Nội cũng không dám thốt ra lời khinh thị vừa rồi. Vì câu đó, lão phu nhất định sẽ tạo dựng cho ngươi một gia đình an lạc.

Đồng Thiên Kỳ lạnh nhạt trả lời :

- Tôi đã nói, vĩnh viễn chẳng bao giờ có.

Lão khất cái nhìn bốn người thiếu nữ vừa định nói câu gì đột nhiên từ tiền sảnh xuất hiện một lão ni cô tay chống bích ngọc trượng, tóc trắng như mây, mặt mũi từ hòa. Bên mình lão ni cô có thêm một trung niên thiếu phụ vận áo tím, sắc diện duyên dáng, trang nhã.

Địa Sát Lệnh chủ nhìn chăm chú vào chiếc Bích ngọc trượng, thấy đầu gậy có khắc ba chữ : "thuận thiên tâm", lập tức kinh ngạc thốt lên :

- Thiên Tâm Bích ngọc trượng !

Lúc này lão ni cô chậm bước đến gần lão khất cái, hai tay nâng cao chiếc Bích ngọc trượng, cung giọng nói :

- Văn bối kính lễ !

Đột nhiên từ trong đám chúng nhân, Nhan Ngọc Vi kêu lên một tiếng :

- Sư phụ !

Rồi lao bổ tới trong lòng lão ni cô.

Vạn Thánh Nhất Tiên Nhan Ngọc Phong và Địa Sát Lệnh chủ" Thạch Tùng Linh cũng đến trước lão khất cái thi lễ.

Lão ni cô giữ Nhan ngọc Dung trong lòng, nhẹ giọng hỏi :

- Mẹ con đâu ?

Lập tức Đảo Chủ phu nhân bước lại gần cúi đầu chào. Trong trường bắt đầu xôn xao hẳn lên. Nhan Ngọc Phong chấp tay nói với lão khất cái :

- Xin cung thỉnh Thiên Tâm tiền bối vào trong sảnh.

Lão khất cái- Chính là Thiên Tâm Quái Cái chậm giọng :

- Tiểu tử, cục diện tối nay ngươi định xử lý thế nào đây ?

Quả không can gì danh hiệu "Đệ nhất quái nhân", lão khất cái nói với Đồng Thiên Kỳ mà không đếm xỉa gì tới lão Đảo Chủ.

Đồng Thiên Kỳ đáp :

- Trời đã tối rồi, bây giờ là lúc hành động của Nguyệt Hoa hội. Văn bối muốn ra ngoài xem động tĩnh thế nào.

Thiên Tâm Quái Cái hỏi :

- Nếu chúng đến thì người đủ sức đương nổi không ?

Đồng Thiên Kỳ ngạc nhiên hỏi lại :

- Vậy thì văn bối không nên đi nữa hay sao ?

- Không phải thế, chẳng qua ta nói người cần lão ăn mày này giúp đỡ không. Thôi được, người ra đi ! Trên đời ta chỉ ưng ý có hai người, đó là lão hòa thượng và người thôi. Sợ rằng gọi ta là tiền bối sau này sẽ có chỗ phiền phức đó !

Lão đưa mắt trầm đục nhìn lên bầu trời tối sẫm, nói tiếp :

- Người đi đi ! Ta đã nói tạo dựng cho người một gia đình an lạc, việc ở đây cứ để ta giải quyết. Lão ăn mày ta tuy nghèo nhưng không có nói sai đâu !

Đồng Thiên Kỳ nhìn Nhan Kiếm Long nói :

- Dừng ! Tiểu đệ ra ngoài xem, nếu gặp chuyện gì sẽ về báo ngay.

Nhan Ngọc Vi và Thần Châu Tam Tà đi theo nhưng Thiên Tâm Quái Cái ngăn họ lại, bảo rằng :

- Các người đừng theo nó. Nếu gặp thiên binh hổ tướng thì không những chẳng giúp được gì mà còn làm liên lụy đến nó thôi.

Thần Châu Tam Tà dừng bước, nhưng Nhan Ngọc Vi lo lắng nói :

- Nhưng chàng lại muốn bỏ đi...

Thiên Tâm Quái Cái nghe nói vậy, nhìn mọi người ngơ ngác một lúc sau mới nói:

- Chắc là cái người đối xử với nó tệ quá mà !

Trong giọng nói có vẻ trách cứ.

Nhưng nhìn lại bọn nữ nhân ai cũng chực khóc, lão khất cái như chừng hiểu ra cười :

- Hảo ! Các người khóc ta mới rõ chuyện. Nhưng đừng sợ, nó không chạy mất đâu, đã có ta đây... Tuy nhiên sau này các người đừng rời nó mới được !

Bốn thiếu nữ biết mình công lực không đủ, nghe lão khất cái nói vậy vững tâm hơn, đồng thanh nói :

- Chúng tôi quyết nghe lời lão tiên bối.

- Thôi được ! Đứng cả đây đi !

Lão nhìn bọn đệ tử và Nhan Kiếm Hồng trợn mắt nói :

- Chúng bay cũng vậy, hoạt động hoạt động đi !

Dứt lời lão vung tay giải khai huyết đạo cho mọi người rồi theo Vạn Thánh Nhất Tiên đi vào đại sảnh.

Đồng Thiên Kỳ ra khỏi đại viện cứ thẳng hướng bờ biển đi chừng hơn trăm trượng mới dừng bước đưa mắt nhìn quanh. Chếch mé tay phải có một mỏm đồi khá cao, chàng liền sải bước đi về phía đó.

Đỉnh đồi là nơi quan sát hết sức thuận tiện, từ đây có thể bao quát một vùng rộng lớn từ tiền điện của trang viên cho tới tận ngoài khơi.

Lúc này ánh nhật quang đã nhường cho mảnh trăng đầu tháng chiếu xuống màu nhàn nhạt, ngoài tiếng sóng biển rì rào, không còn một âm thanh nào khác, tưởng chừng như nơi đây chỉ là một đảo hoang.

Đồng Thiên Kỳ nghĩ bụng :

- Nếu "Nguyệt Hoa hội" muốn nhập đảo, trước tiên phải cho người tới thám thính. Nhưng sao lại yên ắng thế này ?

Lát sau chàng đã tới trước đỉnh đồi.

Đỉnh đồi được tạo thành bằng những vách đá dựng đứng cả bốn phía, nhẵn như bức tường, cao đến hai ba trượng, tuyệt không có một chỗ nào có thể leo lên được

Đồng Thiên Kỳ không dẫn đo gờ nhún mình nhảy vút một cái đã hiện thân trên đỉnh.

Chân chàng chưa kịp chạm đất đã nghe khắp xung quanh rộ lên một tràng cười. Phía trước Đồng Thiên Kỳ có hai lão nhân tuổi đã thất tuần, ngực thêu một hình trắng lười liềm màu trắng.

Hai lão nhân đang chăm mắt nhìn chàng.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Hóa ra ai cũng muốn nơi cao tọa, mà các vị đã chiếm chỗ trước rồi.

Lão nhân đứng đối diện "hừ" một tiếng rồi nói :

- Đã biết các đại gia sớm ở đây rồi sao tiểu tử ngươi còn lên tìm chết ?

Đồng Thiên Kỳ nhếch mép cười đáp :

- Tại hạ không tới thì biết lấy ai đưa các vị về châu tổ đây ?

Vết sẹo trên mặt lão nhân đứng bên mé tả chợt đỏ lựng, lão quát to :

- Chết đến đít còn dám khua môi múa mép. Tiểu tử, ngươi nhìn bốn phía xem

Đồng Thiên Kỳ không thèm quay đầu, đứng đĩnh đáp :

- Bề mặt mỏm đồi này khá lớn, tám cái tử thi các vị không chiếm diện tích hết bao nhiêu. Chắc trước khi tại hạ lên đây các vị đều nằm thử cả rồi.

Phía sau lưng Đồng Thiên Kỳ đột nhiên có người rít lên :

- Tiểu bối, cái xác ngươi mới chiếm ít diện tích!

Tiếp theo là một luồng áp lực cực mạnh nhằm vào "Ngọc Chấn huyết" của Đồng Thiên Kỳ. Cứ theo áp lực đó mà phán đoán thì chừng chỉ cách chàng có vài tấc, không còn tránh kịp nữa.

Nhưng nụ cười đắc ý trên môi hai lão nhân đứng trước Đồng Thiên Kỳ còn chưa kịp tắt thì đã nghe một tiếng rú thê thảm vang lên. Người vừa đánh lén đã ngã ục xuống, từ mũi, miệng máu trào ra hồng hộc, gãy mấy cái rồi tắt thở.

Cả bọn đứng xung quanh trôn trôn nhìn đối phương, không biết thiếu niên kia xuất thủ cách nào mà ngay cả thân cũng không thấy động.

Trên đỉnh đồi trở lại không khí tĩnh lặng nặng nề. Một lúc sau lão nhân mặt sẹo bước tới trước mặt Đồng Thiên Kỳ hỏi :

- Tiểu tử, ngươi có quan hệ thế nào với Vạn Thánh Đảo chủ ?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng trả lời :

- Tại hạ có nói ra quan hệ đó các vị cũng không hiểu được. Hơn nữa cũng chẳng cần biết thêm việc vô ích đó trước khi xuống suối vàng. Chỉ cần các vị thấy vật này là đủ.

Nói xong chàng móc túi lấy ra chiếc Chấn Thiên Lệnh, rút một cái cấm pháp xuống trước mặt hai lão nhân.

Cả bọn đồng thanh kêu lên kinh hoảng :

- Chấn Thiên Lệnh ? Người là Huyết Kiếp Thủ Đồng Thiên Kỳ ?

Đồng Thiên Kỳ lạnh giọng :

- Các bằng hữu ! Trước khi Nguyệt Hoa phu nhân tự thân tới đây, tuy các vị chỉ là thứ chó săn đi do thám nhưng ít nhiều cũng đã từng bôn tẩu giang hồ mấy năm chắc gây không ít tội ác. Bây giờ cứ coi là các vị đã hết kiếp rồi !

Lão nhân mặt sọc cổ trấn tĩnh nghĩ thầm :

"Tên tiểu tử này quá lợi hại. Cục thế hôm nay xem ra bất lợi, chi bằng nhất tề liều mạng một phen may ra thoát được".

Nghĩ đoạn, lão hô to :

- Các huynh đệ đừng nghe hấn hù dọa. Chấn Thiên lệnh là do người sử dụng, tự nó không giết được người mà chỉ là vật vô dụng. Chúng ta đừng sợ, liều xông vào !

Dứt lời sấn lên, đúng là định liều mạng.

Ba chữ Huyết Kiếp Thủ đã khắc sâu vào trong lòng mọi người trong võ lâm. Mọi người đều cho rằng một khi Huyết.

Kiếp Thủ đã xuất hiện thì không còn người nào sống sót. Vì thế ý nghĩ vừa rồi của lão nhân mặt sọc cũng là nghĩ suy của bảy người còn lại.

Vừa nghe hô, cả bọn lập tức trấn định tinh thần chực xông vào. Đúng lúc đó từ phía dưới vách đá vang lên một giọng trầm đục nhưng dội vào tai nhức buốt :

- Người nào bạo phổi dám chế nhạo lệnh phù của Ngũ Lão thế ?

Vừa dứt lời đã thấy lóe lên một đạo bạch quang vẽ thành một vòng trên đầu mọi người rồi cấm pháp xuống trước mặt

Đồng Thiên Kỳ cách chừng ba thước. Chúng nhân vừa muốn động thân lao vào tử chiến chợt đứng sững nhìn lại, thấy đó là một thanh đoản kiếm cắm vào một tảng đá thanh thạch chỉ chừa lại cái chuôi, trên đó có khắc ba chữ "Vu Hồi Kiếm".

Tiếp theo là một bóng người thoát một cái dã nhảy lên đỉnh, đáp nhẹ xuống mép bờ đá cách Đồng Thiên Kỳ chừng ba trượng.

Người mới đến lại nói :

- Vị nào vừa nói Chấn Thiên lệnh là vật vô dụng thì đứng ra trước mặt lão phu
Mọi cặp mắt đổ dồn vào người mới đến. Đó là một lão nhân tóc râu bạc xóa, mặt tròn vành vạch, mắt sáng quắc như hai luồng điện, đang chậm bước lại gần.

Lão nhân mặt sẹo không ngờ câu nói vô tâm kia mang lại sự phiền phức như thế liền sợ sệt bước ra một bước, cúi thân nói:

- Ngài... lão nhân gia là "Vu Hồi Kiếm" lão tiên bối !

- Nghiệt chương, người đã biết danh hiệu lão phu ắt cũng biết rằng ta có góp phần chế ra "Chấn Thiên Lệnh" chứ ?

Đồng Thiên Kỳ thoáng giật mình, thầm nghĩ :

- Người này vốn đã để mắt đến ta khi còn ở Phi Hà Đảo. Đồng Thiên Kỳ ta đang muốn tìm các người trong Ngũ Lão, không ngờ người đến tìm ta trước.

Lão nhân mặt sẹo vội vàng quỳ xuống đất run giọng :

- Tiểu nhân đâu dám to gan lớn mật phạm đến Chấn Thiên Lệnh... chẳng qua chưa nhận ra... hơn nữa bị người bức bách mới lỡ nói ra câu đó. Vạn mong lão tiên bối hải hà tha mạng.

Vu Hồi Kiếm quét mắt sang Đồng Thiên Kỳ nói :

- Tiểu tử, cầm lệnh đưa cho lão phu xem thật hay giả !

Đồng Thiên Kỳ cười khinh bỉ không đáp

Một lão nhân đứng sau lão mặt sẹo khom mình bước lên hai bước cúi xuống định lấy Chấn Thiên Lệnh. Nhưng lão chưa kịp chạm vào nó thì nghe Đồng Thiên Kỳ đánh giọng bảo :

- Không được ?

Chừng không biết nghe theo ai, nhưng lão nhân kia muốn lấy lòng Vu Hồi Kiếm hơn nên vẫn không ngẩng lên.

Đồng Thiên Kỳ "hừ" một tiếng rồi phất nhẹ tay. Lập tức lão nhân kia ngã lăn sang bên, thất khiếu trào máu tươi, chết không kịp ngáp.

Vu Hồi Kiếm nhíu mày, gằn giọng :

- Tiểu tử, người định tạo phản ư ?

Đồng Thiên Kỳ khinh khỉnh đáp :

- Lão cẩu không chịu nhận tuổi già sức yếu thật không biết lượng sức mình.

Vu Hồi Kiếm sầm mặt cố nén giận hỏi:

- Tiểu tử, người nói gì ?

Đồng Thiên Kỳ điềm tĩnh đáp :

- Vu Hôi Kiếm, cuối cùng ta và người cũng đã gặp nhau.

- Lão phu nghe nói Chấn Thiên Lệnh ở trong tay người nên tới đây xem thật hay giả vì lão phu là một trong những người làm ra nó.

Đồng Thiên Kỳ chỉ tay vào Chấn Thiên lệnh :

- Lệnh ở dưới đất, tôn giá cứ xem.

- Trước khi xác định rõ lệnh này là thật hay giả, lão phu không muốn sơ suất nên phải cầm tận tay xem nếu được người đồng ý. Lão phu lấy danh dự của mình bảo đảm không lấy nó.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt :

- Tôn giá nếu tự tin lấy được lệnh thì cứ lấy. Còn danh dự, tôn giá cũng tự biết rằng danh dự mình đâu có đảm bảo được gì !

Câu vừa rồi của Đồng Thiên Kỳ rõ ràng xúc phạm đến vị tiên bối kia rất lớn. Bọn đệ tử Nguyệt Hoa hội bụng hơi mừng vì thấy có nhiều hy vọng được thoát thân.

Vu Hôi Kiếm hướng tia mắt lạnh băng nhìn chàng nói :

- Đồng Thiên Kỳ, người sẽ hối hận !

- Ngược lại, Đồng mỗ cho rằng người sẽ hối hận vì hôm nay hiện thân ở đây.

Vu Hôi Kiếm ngửa mặt cười một tràng cuồng liệt:

- Ha ha ha... Lão phu sống đến chừng này tuổi chưa từng hối hận bao giờ. Tin rằng lần này cũng không ngoại lệ.

Nói xong bước tới rút chiếc lệnh lên.

Đồng Thiên Kỳ nói :.

- Lâu ngày không bệnh, phát bệnh tất hiểm. Tôn giá có lẽ hối hận một lần sau chót.

Vu Hôi Kiếm quét mắt nhìn Đồng Thiên Kỳ cố nén giận, sau đó cúi xuống xoay qua xoay lại Chấn Thiên Lệnh xem kỹ một hồi. Lão lại vận công vào các ngón tay xiết mạnh vào ba cái chìa trên chiếc xiên thép, bóc ra một lớp mỏng không phải vàng cũng không phải sắt một lúc đã thấy chiếc xiên màu hồng tím lúc trước nay óng ánh ngũ sắc. Chuôi của cái chìa có ba màu hồng, xanh và lam, hai răng chìa hai bên màu trắng, giữa màu hồng. Một mặt chìa hai răng bên khắc "Vu Hôi Kiếm" và "Cửu Dương Tử" răng giữa khắc "Phật Tâm Thiền Sư, phía mặt bên kia cũng vậy, tuy nhiên có thể đoán rằng hai răng bên khắc tên hiệu hai người còn lại trong Ngũ Lão.

Vu Hôi Kiếm lại nhìn kỹ chuôi lệnh có ba chữ "Chấn Thiên Lệnh" lần nữa mới ngẩng nhìn Đồng Thiên Kỳ nói.

- Quả nhiên đây là Chấn Thiên Lệnh thật

Đồng Thiên Kỳ lạnh nhạt nói :

- Chuyển đi này của tôn giá không đến nỗi uống công. Đồng Thiên Kỳ này tin rằng người sẽ có cách giải quyết thỏa đáng.

Vu Hồi Kiếm không đáp, từ từ bước tới trước lão nhân mặt sẹo đang quỳ nói :

- Lệnh này là thật. Người đi đi !

Lão mặt sẹo cơ hồ không dám tin vào tai mình sững sốt giây lâu, cuối cùng mừng rỡ thốt lên :

- Đa tạ ân sâu của tiền bối không giết!

Sợ đối phương đổi ý, lão chấp tay vái một lần nữa rồi đứng lên quay người nhảy xuống khỏi đỉnh đồi chạy thẳng.

Thong thả đến rút thanh đoản kiếm cắm vào tảng đá lên, Vu Hồi Kiếm ngửa mặt nhìn trời rồi đột nhiên hỏi :

- Nó chạy xa chưa ?.

Bọn đệ tử Nguyệt Hoa hội ngơ ngác, một trong số năm tên trả lời :

- Được chừng ba mươi trượng rồi.

Vu Hồi Kiếm lạnh lùng nói :

- Hai đứa trong số các người đi đưa tử thi nó về đây !

Dứt tiếng quay người vung tay, thanh đoản kiếm bay vút đi loang loáng trong bóng đêm rồi mất hút.

Năm đệ tử kia đứng toát mồ hôi. Vừa định mở miệng hỏi xem tử thi nào thì chợt nghe vọng lại từ ba mươi trượng một tiếng thét hãi hùng, hai tên vội vàng chạy bổ xuống chân đồi.

Đồng Thiên Kỳ thần sắc vẫn bình thản. Vu Hồi Kiếm thỉnh thoảng liếc. nhìn thấy sự bàng quan ấy cũng phải chột dạ.

Không ai nói một lời. Hồi lâu hai tên hán tử khiêng tử thi lão nhân mặt sẹo tới, thanh đoản kiếm cắm sâu vào ngực.

Lão đã đoạn khí từ lâu nhưng từ miệng vết thương máu vẫn chảy không ngừng.

Vu Hồi Kiếm rút kiếm ra lau vào tử thi cho sạch vết máu rồi điềm nhiên tra vào vỏ. Lão lạnh lẽo quét mắt nhìn năm đệ tử Nguyệt Hoa hội nói :

- Lão phu muốn tha các người, nhưng những gì Nguyệt Hoa hội đã làm khiến lão phu không thể tha mạng được.

Nói xong hữu chưởng hư không phát nhẹ. Năm tên kia đang đứng ngơ ngác chưa kịp đề phòng liền bị chưởng lực đánh chết tươi.

Vu Hồi Kiếm từ từ bước tới trước mặt Đồng Thiên Kỳ cất tiếng :

- Tiểu tử, người hài lòng chứ ?

Đồng Thiên Kỳ hồ hững đáp :

- Đồng mõ không cần cảm tạ. Đó là việc của tôn giá.

- Người cho đó là việc gì ?

- Tôn giá là một trong Ngũ Lão, việc giữa chúng ta hôm nay dù diễn biến thế nào cũng quyết không được để lộ ra ngoài, như thế thanh danh Ngũ Lão sẽ không hay họ Lăng gì cho lắm.

Vu Hồi Kiếm biến sắc cố hỏi thêm :

- Người đoán chuyện gì xảy ra giữa chúng ta chứ ?

- Chấn Thiên Lệnh. Việc tranh chấp là không tránh khỏi. Trong thâm tâm, tôn giá vẫn đề phòng vạn nhất không khống chế được Đồng mõ.

Vu Hồi Kiếm nhìn trân trân Đồng Thiên Kỳ lúc lâu mới thoát khẩu nói :

- Đồng Thiên Kỳ ! Người nói đúng. Lão phu không ngờ người còn trẻ mà tâm cơ sắc sảo đến thế. Những tiên liệu về người có thể đã sai lầm.

- Đồng mõ lợi hại hơn tôn giá tưởng chăng ?

- Dù thế thì vẫn chưa đủ năng lực thủ giữ Chấn Thiên Lệnh.

Đồng Thiên Kỳ cười nhạt nói :

- Tôn giá định xử trí thế nào ?

Vu Hồi Kiếm nghiêm giọng :

- Sự thực ở ngay trước mắt, chúng ta không cần quanh co nữa. Đồng Thiên Kỳ ! Đây không phải là vấn đề cứu hận. Nhưng cũng là đại sự tồn vong. Với người chỉ được chọn một trong hai con đường. Thứ nhất, cái chết. Thứ hai, đưa xuất Chấn Thiên Lệnh và truyền lại những bí quyết và toàn bộ tuyệt học Tiềm Long Thần Công. Lúc đó người sẽ làm một thành viên trong Ngũ Lão. Đồng Thiên Kỳ người nên biết vinh dự ấy vô lâm đều ao ước.

Đồng Thiên Kỳ nói giọng châm biếm :

- Xem ra thì tôn giá hạnh vận hơn ba vị còn lại trong Ngũ Lão nhiều đa !

Vu Hồi Kiếm không nhận thấy hàm ý châm biếm của chàng, nghiêm giọng :

- Ngũ Lão là một thể thống nhất, họa phúc cùng chia sẻ.

Vết chu sa trên mi tâm huyết chàng đỏ ửng, Đồng Thiên Kỳ lạnh lùng nói :

- Cái chết của Phật Tâm Thiền Sư và sau đó là việc lén lút ám hại Vân Không đại sư mà không ai dám truy cứu cũng nằm trong sự thống nhất đó ?

- o O o-